

Dosarul nr. 3ra-1202/21

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani (jud. L. Hlevițcaia)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. A. Bostan, V. Negru, Gr. Dașchevici)

Î N C H E I E R E

22 decembrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Aliona Miron

Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului depus de către Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova,

în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă de către Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova împotriva Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal, terți Serviciul Tehnologii Informaționale și Dmitrii Tcacenco cu privire la anularea actului administrativ,

împotriva deciziei din 8 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 15 decembrie 2018, Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova a depus cerere de chemare în judecată în procedura contenciosului administrativ împotriva Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal, terți Serviciul Tehnologii Informaționale și Dmitrii Tcacenco cu privire la anularea actului administrativ.

În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că Dmitrii Tcacenco s-a adresat către Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal cu sesizare, prin care a invocat pretinsul fapt de prelucrare ilegală a datelor cu caracter personal, stocate în Sistemul Informațional Autorizat – „Registrul informației criminalistice și criminologice”, gestionat de către Ministerul Afacerilor Interne, manifestată prin introducerea unor date eronate în sistemele de evidență ce consemnează informații criminalistice și criminologice, precum și cele privind existența/inexistența antecedentelor penale.

A menționat că prin decizia nr.222 din 16 noiembrie 2018, Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal a dispus: „constatarea încălcării prevederilor art.4 alin.(1) lit. a), b), c), d) și art.8 alin.(1) din Legea privind protecția datelor cu caracter personal de către Ministerul Afacerilor Interne, la prelucrarea datelor cu caracter personal ce vizează cet. Dmitrii Tcacenco, în circumstanțele de fapt descrise în partea

constatare a deciziei; distrugerea de către Ministerul Afacerilor Interne a informației ce conține date cu caracter personal ce vizează cet. Dmitrii Tcacenco, deținute în Sistemul Informațional Automatizat „Registrul Informațiilor Criminalistice și Criminologice”, parvenită din partea entităților neconstituționale din stânga Nistrului; informarea Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal de către Ministerul Afacerilor Interne, în scris, în termen de 10 zile din momentul recepționării deciziei; decizia cu drept de atac, de către subiecții de drept, în instanța de contencios administrativ în termen de 30 zile”.

Reclamantul a notat că, în motivarea deciziei Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal a invocat faptul presupusei prelucrării ilegale de către Ministerul Afacerilor Interne (stocarea în Sistemul Informațional Autorizat - „Registru informației criminalistice și criminologice”), a informației în privința lui Dmitrii Tcacenco care era învinuit în comiterea unei infracțiuni. Decizia de referință reprezintă un act administrativ pasibil a fi contestat în instanța de contencios administrativ, fără respectarea procedurii prealabile prin prisma art.27 alin.(7) din Legea nr.133 din 8 iulie 2011 privind protecția datelor cu caracter personal (operatorul, persoana împuternicită de către acesta sau subiectul datelor cu caracter personal pot contesta decizia Centrului în instanța de contencios administrativ).

Ministerul Afacerilor Interne a afirmat că, folosindu-se de dreptul de a sesiza instanța de contencios administrativ, a înaintat prezenta cerere de chemare în judecată, prin care solicită anularea deciziei nr.222 din 16 noiembrie 2018, ca fiind ilegală în fond, din următoarele considerente: prevederile art.2 din Legea nr. 216 din 29 mai 2003 cu privire la Sistemul informațional automatizat de evidență a infracțiunilor, prevede că, sistem informațional integral automatizat de evidență a infracțiunilor, a cauzelor penale și a persoanelor care au săvârșit infracțiuni reprezintă totalitatea resurselor și tehnologiilor informaționale, mijloacelor tehnice de program, metodologiilor și personalului, aflate în interconexiune și destinate păstrării, prelucrării și utilizării informațiilor cu caracter criminal în cadrul băncii centrale de date, precum și evidenței unice a infracțiunilor. În scopul executării Legii menționate, prin hotărârea Guvernului nr.328 din 24 mai 2012, a fost aprobat Regulamentul privind organizarea și funcționarea Sistemului informațional automatizat „Registrul informației criminalistice și criminologice”, potrivit căruia Registrul informației criminalistice și criminologice este registru departamental și face parte din registrele de stat, proprietarul acestuia fiind Statul, posesorul – Ministerul Afacerilor Interne, iar deținătorul – Serviciul Tehnologii Informaționale al Ministerului Afacerilor Interne. Totodată, potrivit pct.3 și 4 al Regulamentul nr.328/2012, Registrul creează un spațiu informațional unitar și constituie unica sursă oficială de informații cu caracter criminal pentru participanții la Registru și pentru toate sistemele informaționale ale autorităților administrației publice centrale care utilizează și prelucrează astfel de tipuri de date.

Reclamantul a susținut că, Registru ca resursă informațională specializată, formată pe baza Sistemului informațional integrat automatizat de evidență a infracțiunilor, a cauzelor penale și a persoanelor care au săvârșit infracțiuni, include totalitatea informației sistematizate cu caracter criminal. Introducerea datelor în Registru se efectuează în baza datelor din documentele transmise de participanți (organele de urmărire penală, de conducere și exercitare a urmăririi penale, instanțele judecătorești, organele de probațiune și organele de executare a pedepsei privative de libertate), atât

pe hârtie, cât și în format electronic. Datele Registrului se consideră corecte și veridice până la proba contrarie.

A specificat că din analiza coroborată a prevederilor enunțate, se desprinde că orice informații cu caracter criminogen urmează a fi notată în Registrul informației criminalistice și criminologice.

A explicat că în speță, prin înștiințarea nr.02/2 8863 din 7 august 2017, Departamentul acte de identitate a întreprinderii de Stat Centrul Resurselor Informaționale de Stat „Registru” (în prezent Agenția Servicii Publice) a respins solicitarea lui Dmitrii Tcacenco de a-și perfectă pașaportul. Drept temei pentru respingerea serviciului solicitat a fost indicată informația furnizată de Secția informație cu caracter penal al Direcției servicii publice și guvernamentale a Serviciului Tehnologii Informaționale al Ministerului Afacerilor Interne, potrivit căreia Dmitrii Tcacenco a fost arestat la 5 septembrie 2002, în cadrul dosarului penal cu nr. 2002050896.

Reclamantul a relatat că, la momentul parvenirii de la Agenția Servicii Publice spre verificare pe SIA RICC a chestionarului-tip privind solicitarea pașaportului cetățeanului, în evidențele Serviciului Tehnologii informaționale în privința lui Dmitrii Tcacenco, era înscrisă următoarea informație cu caracter criminal: „la 3 septembrie 2002 a fost arestat pe faptul săvârșirii infracțiunii, prevăzute de alin.(2) al art.154 și alin.(1) al art.211 din Codul penal, în baza cauzei penale nr.2002050896. La data de 18 decembrie 2002 de către Judecătoria orașului Bender, măsura de reprimare „arest” a fost schimbată în declarația de nepărăsire a locului de trai”. Altă informație pe cazul dat la acel moment nu era disponibilă. Informația menționată a fost introdusă în SIA RICC în anul 2002, în baza Fișei alfabetice a persoanei fizice, care a fost arestată fiind învinuită în săvârșirea infracțiunii. Lipsa informației despre hotărârea definitivă adoptată în privința lui Dmitrii Tcacenco în această cauză penală, a servit temei pentru Agenția Servicii Publice de a refuza temporar eliberarea pașaportului.

A adăugat că la data de 18 august 2017, în vederea soluționării problemei abordate Dmitrii Tcacenco s-a adresat la Serviciul Tehnologii Informaționale a Ministerului Afacerilor Interne. În urma verificării circumstanțelor de fapt s-a stabilit că dosarul penal nr. 202050896, a fost inițiat de către organele autoproclematei republicii nistrene. În contextul conflictului armat de pe Nistru, în perioada anilor 1991-2005, în lipsa unor acte legislative prohibitive și a unui Sistem informațional automatizat privind evidența unică a infracțiunilor, a cauzelor penale și a persoanelor care au săvârșit infracțiuni, organele de drept ale autoproclematei republicii nistrene, prin intermediul subdiviziunilor constituționale ale Ministerului Afacerilor Interne situate în aceeași regiune, efectuau introducerea informației cu caracter criminal în SIA RICC.

A explicat că în perioada de referință gestionarea fișierului operativ-informațional (evidențele dactiloscopice și alfabetice) erau reglementate prin ordinul Ministerului securității ordinii publice a URSS nr.0178 din 30 aprilie 1948, iar careva instrucțiuni ori indicații referitor la interzicerea luării la evidență centralizată a informației parvenite de la autorități din stânga Nistrului, nu au fost primite. Însă, începând cu anul 2005, astfel de informații nu mai erau prezentate, respectiv cele luate la evidență în perioada precedentă rămânând fără finalitate. În paralel, a fost solicitată opinia Biroului politici de reintegrare al Cancelariei ce Stat pe marginea subiectului ce ține de posibilitatea radierii din evidențele operative a acestor date. În răspunsul său, Biroul politici de reintegrare a considerat judicioasă sistematizarea și stocarea informației parvenite din

organele neconstituționale ale autoproclamatei republici nistrene, într-o bază de date distinctă, care ar putea prezenta interes din punct de vedere operativ și informativ, fapt care a confirmat legalitatea acțiunilor Ministerului Afacerilor Interne (răspunsul nr.23-05-8154 din 30 octombrie 2017).

Ministerul Afacerilor Interne a comunicat că luând în considerare recomandarea dată, a emis ordinul nr.108 din 29 martie 2018 cu privire la completarea ordinului nr.353 din 18 noiembrie 2016 „privind aprobarea Instrucțiunilor privind ordinea de eliberare a cazierelor judiciare, cazierelor contravenționale și altor certificate de către Serviciul Tehnologii Informaționale din subordinea Ministerului Afacerilor Interne”, cu prevederile exprese ce stipulează că la perfectarea actelor se ia în calcul doar informația din RICC al Republicii Moldova, emisă de către organele de drept și justiție ale Republicii Moldova.

Concomitent, a remarcat că atât Legea nr.216 din 29 mai 2003, cât și Regulamentul nr.328/2012 nu prevede posibilitatea radierii sau a distrugerii informației cu caracter criminogen, ci doar a actualizării acesteia. La această informație au acces, în esență, organele abilitate cu investigarea infracțiunilor. Ea ajută organele abilitate la justa soluționare a unor cauze penale. Prin notarea informației criminalistice și criminologice se urmărește un scop legitim: de a duce evidența infracțiunilor săvârșite și existența și/sau stingerea antecedentelor și, prin urmare, este vorba de un interes public. Dreptul la respectarea datelor cu caracter personal intră sub incidența art.8 din CEDO, însă acest drept este unul relativ și poate fi restrâns în cazurile necesare combaterii criminalității și, în consecință, a realizării interesului public. Însă, Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal nu a ținut cont de aceste circumstanțe juridice, apreciind în mod izolat și eronat situația de fapt.

În opinia reclamantului constatările Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal referitor la încălcarea de către minister a prevederilor legale în domeniul protecției datelor cu caracter personal în cazul lui Dmitrii Tcacenco, sunt nefondate și contravin prevederilor legale, or, potrivit art.2 din Legea nr.216 din 29 mai 2003 cu privire la Sistemul informațional automatizat de evidență a infracțiunilor și Regulamentului nr.328/2012, Serviciul Tehnologii Informaționale este obligat să ducă evidența infracțiunilor și persoanelor, precum și să dețină toată informația cu caracter criminal.

Făcând referire la prevederile art.26 din Legea contenciosului administrativ nr.793 din 10 februarie 2000, a invocat ilegalitatea în fond a deciziei nr. 222 din 16 noiembrie 2018.

Astfel, reclamantul a solicitat anularea deciziei nr. 222 din 16 noiembrie 2018, emisă de către Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal.

Prin hotărârea din 18 noiembrie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani a fost respinsă acțiunea depusă de către Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova.

La 26 noiembrie 2019, cu respectarea dispozițiilor art. 232 din Codul administrativ, Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova a depus apel nemotivat, iar la 7 februarie 2020 motivarea apelului împotriva hotărârii instanței de fond, solicitând casarea acesteia, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

Prin decizia din 8 iunie 2021, corectată prin încheierea din 9 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău a fost respins apelul depus de către Ministerul Afacerilor Interne și s-a menținut hotărârea din 18 noiembrie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani.

Întru consolidarea soluției, instanțele ierarhic inferioare au reținut că în privința lui Dmitrii Tcacenco, se determină o nerespectare a principiului prevăzut la art. 4 alin. (1) lit. d) al Legii privind protecția datelor cu caracter personal, și a art. 11 alin. (2) din Legea cu privire la registre. Or, aceste două norme stabilesc că datele cu caracter personal care fac obiectul prelucrării trebuie să fie exacte și dacă este necesar actualizate iar posesorului registrului, în speță – Ministerul Afacerilor Interne i se impută obligația se asigure autenticitatea datelor din registru.

În ipoteza în care, datele parvenite de la entități neconstituționale din stânga Nistrului prezentau/prezintă interes din punct de vedere operativ, acestea urmau a fi colectate anume în acest scop, care potrivit principiilor evocate trebuia să fie determinat, explicit și legitim.

Instanțele de judecată au menționat că lipsa informației despre hotărârea definitivă adoptată pe cauza penală în privința lui Dmitrii Tcacenco, a servit temei pentru Agenția Servicii Publice de a refuza temporar eliberarea pașaportului. Ulterior, în urma adresării lui Dmitrii Tcacenco către Ministerul Afacerilor Interne, s-a stabilit faptul că, cauza penală nr. 2002050896 a fost inițiată de către organele neconstituționale ale autoproclamatei Republici Nistrene, fiind anexată și fișa alfabetică a persoanei fizice, arestate pentru săvârșirea infracțiunii, parvenită din așa numita secție urmărire penală a organului afacerilor interne al or. Bender, regiunea nistreană. La fel, prin scrisoarea Ministerului Afacerilor Interne s-a evidențiat faptul că, „în urma conflictului armat de pe Nistru, în perioada anilor 1991-2005, în lipsa unor acte legislative prohibitive și a unui sistem informațional automatizat privind evidența unică a infracțiunilor, a cauzelor penale și a persoanelor care au săvârșit infracțiuni, organele de drept ale autoproclamatei republici nistrene, prin intermediul subdiviziunilor constituționale ale Ministerului Afacerilor Interne situate în aceeași regiune, efectuau introducerea informației cu caracter criminal în SIA RICC al Republicii Moldova”. Totodată, prin aceeași scrisoare, se menționează că începând cu anul 2005 astfel de informații nu au fost prezentate, însă cele luate la evidență în perioada precedentă au rămas fără finalitate.

În contextul dat, instanțele inferioare au conchis că faptul precum că, respectiva informație a rămas fără finalitate, nici într-un mod nu poate fi imputată cetățeanului care solicită prezentarea unor informații, or, potrivit normelor legale, anume Ministerul Afacerilor Interne ca posesor și/sau subdiviziunile sale au obligație legală să asigure autenticitatea datelor registrului și să respecte cu strictețe drepturile și libertățile omului (art.21 din Legea cu privire la registre).

Prin urmare, instanțele de judecată au stabilit că anume Ministerul Afacerilor Interne urma să identifice mecanisme necesare în vederea neadmiterii prejudicierii în continuare a drepturilor și libertăților omului, prin informațiile deținute în registru, posesorul căruia el este.

La data de 18 iunie 2021, Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova a depus recurs nemotivat, iar la 6 octombrie 2021 motivarea recursului împotriva deciziei din 8 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin care a solicitat admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii instanței de fond cu emiterea unei noi decizii de admitere a acțiunii.

În argumentarea cererii de recurs cu reiterarea motivelor de drept și de fapt anterior invocate, recurentul a indicat că consideră ilegală decizia contestată, deoarece la

soluționarea prezentului litigiu instanța de apel a interpretat în mod eronat legea, precum și a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată.

A menționat că instanța de judecată era obligată să se expună asupra argumentelor referitor la încălcarea de către Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal a procedurii de emitere a actului contestat.

În drept, și-a întemeiat cererea de recurs în baza dispozițiilor art. 244-245, 248 alin. (1) lit. c) din Codul administrativ.

Prin Legea nr. 116 din 19 iulie 2018 a fost adoptat Codul administrativ al Republicii Moldova.

În conformitate cu art. 257 alin. (1) din Codul administrativ, prezentul cod intră în vigoare la 1 aprilie 2019.

În corespundere cu art. 258 alin. (3) din Codul administrativ, procedurile de contencios administrativ inițiate până la intrarea în vigoare a prezentului cod se vor examina în continuare, după intrarea în vigoare a prezentului cod, conform prevederilor prezentului cod.

Prin derogare, admisibilitatea unei astfel de acțiuni în contenciosul administrativ se va face conform prevederilor în vigoare până la intrarea în vigoare a prezentului cod. Prevederile prezentului alineat se vor aplica corespunzător pentru procedurile de apel, de recurs și de contestare cu recurs a încheierilor judecătorești.

Din sensul normei de drept enunțate urmează că, legiuitorul a optat pentru principiul aplicării imediate a noilor reglementări procedurale.

În conformitate cu art. 244 alin. (1) din Codul administrativ, hotărârile curții de apel ca instanță de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.

În conformitate cu art. 245 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 8 iunie 2021, însă date privind notificarea dispozitivului deciziei la dosar nu există.

Totodată, decizia motivată din 8 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău a fost notificată recurentului la data de 29 septembrie 2021, fapt confirmat prin avizul de recepție/livrare anexat la materialele cauzei (f.d.70, Vol. II).

Prin urmare, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ menționează că Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova, s-a conformat prevederilor legale și a depus recursul în termenul prevăzut de art. 245 din Codul administrativ.

La 10 noiembrie 2021, Curtea Supremă de Justiție în scopul asigurării unui proces echitabil în ordine de recurs a notificat intimaților copia recursului, acordându-le posibilitatea de a prezenta referință.

Prin referința depusă la data de 23 noiembrie 2021, prin intermediul poștei electronice, Serviciul Tehnologii Informaționale al Ministerului Afacerilor Interne a solicitat admiterea recursului depus de către Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova.

Prin referința depusă la 13 decembrie 2021, prin intermediul poștei electronice, Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal a solicitat respingerea recursului depus de către Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova, ca neîntemeiat și nefondat.

Terțul Dmitrii Tcacenco până la examinarea admisibilității recursului nu și-a valorificat dreptul de a depune referință.

Examinând temeiurile invocate în recursul depus de către Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova, în raport cu materialele cauzei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție îl consideră inadmisibil, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 246 alin. (1) din Codul administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere, iar în acord cu alin. (2) din art. 246 din Codul administrativ, recursul se declară inadmisibil în special în cazurile enumerate la literele a)-f). Din analiza acestor prevederi, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate ci urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține cu valoare de principiu jurisprudențial, că sintagma „în special” denotă caracterul neexhaustiv al temeiurilor de inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea cererii în completul de 5 judecători.

În această ordine de idei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ reține că, Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevelopativ al recursului dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare ex officio a erorilor de drept.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului în Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” de la art. 245 alin. (2) din Codul administrativ.

În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

De asemenea, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de

contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În circumstanțele menționate, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursul depus de către Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova.

În conformitate cu art. 230 și art. 246 din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul depus de către Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova, se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

Judecătorii

Aliona Miron

Nicolae Craiu